

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN

F. O. R.

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

SAND OPLYSNING ER KUNDSKAB OM TINGENE SOM DE ER

NUMMER 15

1. AUGUST 1921

70. AARGANG

TEMPLET I ARIZONA.

Snart rejses i Meza, Arizona, det smukke Tempel, af hvilket vi her bringer en Skitse. Som man kan se, bygges det i en ejendommelig og betagende Stil, der, skont den er græsk i sine Hovedtræk, dog minder om det gamle, jødiske Tempel i al dets Linjeskonhed og Frihed i Konstruktion.

Vi gengiver her Arkitekternes Beskrivelse af den Opfattelse af et Tempel, som de har søgt at give Udtryk i deres Skitser:

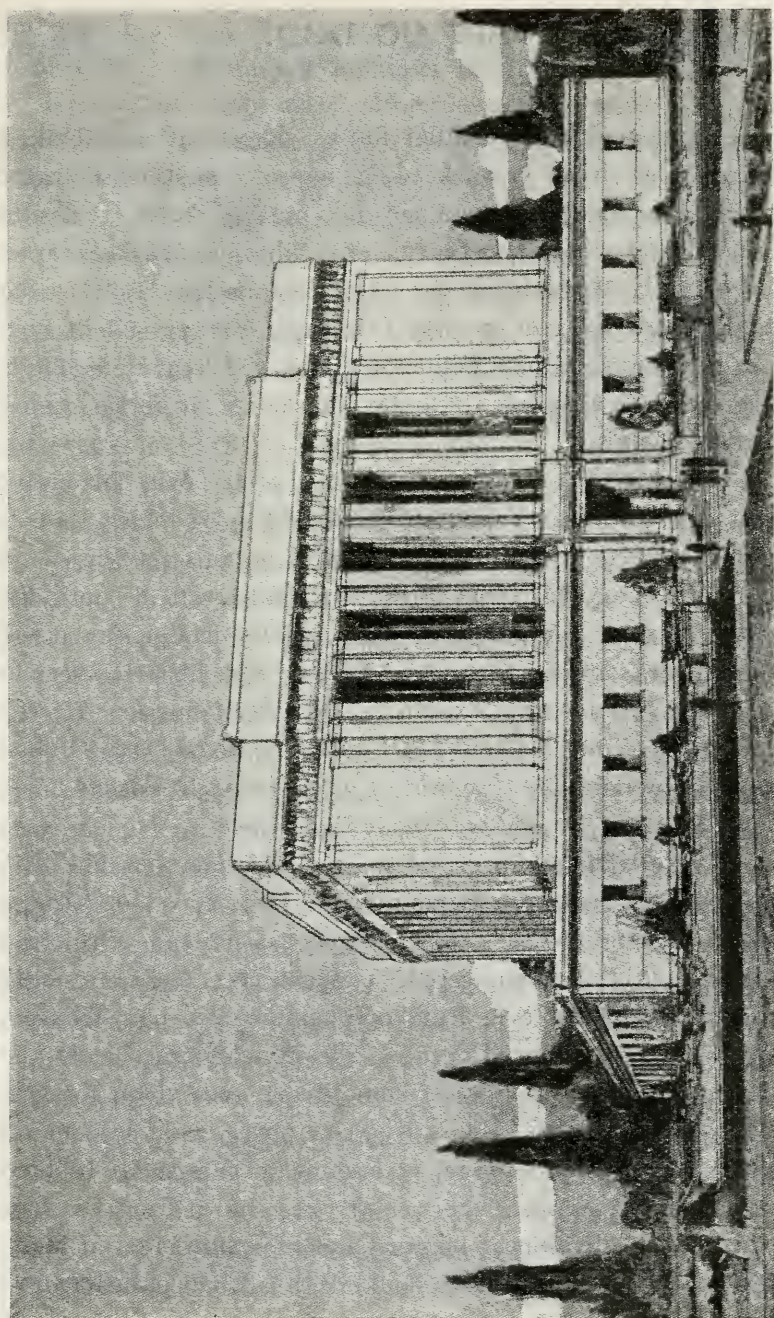
Ved Forelæggelsen af Studier i Tempelkomposition har vi haft fuld Forstaaelse af Problemets Omfang; med pinlig Omhu og efter grundige Overvejelser er vi kommet til det nu foreliggende Resultat. Vi er gaaet frem paa en strengt retfærdig Maade, idet vi ikke ønskede at trække den mindste Enkelthed fra Formens Renhed ved at tilføje muligt vildledende Udsmykninger. Det Problem, der er udtrykt i Ordet »Tempel«, er paa engang det vanskeligste og interessanteste, der nogen Sinde er blevet os forelagt til Losning. Et af vore

stadig tilbagevendende Spørgsmaal er: »Hvad er særlig betegnende og ejendommeligt for et Tempel for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og i hvilken Henseende staar det i Modsætning til den almindelig antagne Opfattelse af et Tempel?«

En noje Analyse af, hvad vi fordrer af et Tempel, har fjernet vor Opfattelse noget fra Verdens Idé om et Tempel eller en Katedral, der ingen Forbindelse har med vor til gudommeligt aabenbaret Ordinancearbejde indviede Helligdom. Vi erkender ogsaa i vore Dages Tempelproblem en afgjort mere sammensat Opgave, idet den spalter sig i to Krav, af hvilke det første er praktisk Nytte, det andet arkitektonisk Skonhed uden nogen unodig Overflodighed, begge forenende det tiltalende og det bekvemme. Templet besidder i al sin Enkelhed en hellig og ophøjet Værdighed og Majestæt. Under hele Kompositionen har vort Feltraab været Enkelhed; Enkelhed uden Tab af Værdighed eller Sandhed. Som Mennesket gennem Tidsaldrene bestandig har stræbt frem mod fuldkomnere Former, bevidst eller ubevidst, saaledes har vi søgt at udtrykke vor Opfattelse gennem disse Bygningsformer, der er de moderne Idealer for arkitektonisk Stræben. Afsondringen, hvor man hengiver sig til Tankefordybelse og aandelig Forening, er givet et passende Udtryk i Indgangsportalerne, der tillige bidrager til at øge Enhedsidéen i Kompositionen. Det hele grupperer sig om en stor Trappe, der er centralt beliggende og fører fra Hovedtempelindgangen til alle Tempels forskellige Afdelinger.

Jo mere Gud aabner mine Øjne, saa at jeg kan beskue hans Sandheds Aabenbaringer her i Verden, des mere foler jeg mig forvissat om, at Kunsten og Literaturen danner en Jakobsstige, som ingen Dodelig tør betræde uden de rene Hensigter.

Jenny Lind.

TEMPLET I MEZA, ARIZONA.

LIV OG DØD.

Tale af *Brigham Young*.

Liv og Dod er fremstillet for os, og vi har selv Frihed til at vælge, hvad vi ønsker. Jeg har ofte anstillet Betragtninger over disse to Principper, men om jeg skulde fremsætte mine Begreber om dem fuldstændig, vilde de maaske komme for meget i Modsætning til mange Menneskers Følelser og Anskuelser. For mig er disse Principper som en opladt Bog. Liv og Dod kan med Lethed forstaas ved den Helligaands Lys, men er ligesom alt andet vanskelige at forstaa uden dens Vejledning.

At vælge Liv er det samme som at vælge evig Tilværelse som et organiseret Væsen; at forkaste Liv og vælge Dod er at forkaste en evig Tilværelse som et organiseret Væsen — at foretrække at blive opløst og vende tilbage til de oprindelige Elementer. Liv er en Samling af alle de Egenskaber og Principper, som er i Stand til i hvilken som helst Henseende at berige og forædle og forøge ethvert Menneskes Herredomme. *For mig betyder Liv Udvikling*. Vi har det Privilegium at udvide vore Grænser, at vokse i evig Kundskab, Visdom, Magt og erholde enhver af Guds Gaver.

At leve som jeg nu er, uden Fremadskriden, er ikke Liv; ja det vilde være aldeles umuligt at staa paa et og samme Punkt bestandig. Der findes ikke noget hvilende Princip i Tilværelsen. Alle organiserede Væsener er enten i en stadig Fremadskriden til evig Fuldkommenhed eller paa Tilbagevejen til Oplosning. Udgrund alle Evighederne, som har været, om det er muligt, og kom til det, som vi nu forstaar efter den naturlige Filosofis Principper; hvor er der et Element, en levende Ting, et organiseret Væsen af hvilken som helst Slags, som *vedbliver* at være som det er? Det kan ikke findes. Alt, som er kommet indenfor Omraadet af Menneskets indskrænkede Kundskab, alt, hvad han naturligt forstaar, lærer ham, at der ingen Sinde findes nogen Stillestaaen

for organiserede Væsener, saa de ikke skulde kunne vokse i Kundskab, Visdom, Magt og Herlighed.

Hvis et Menneske nogen Sinde kunde komme til et Punkt, hvor Livets Fortsættelse vilde ophøre, et Punkt, hvorfra han ikke længere kunde vokse og forfremmes, kunde han sige, at han begyndte at aftage, at gaa tilbage fra det Øjeblik. Atter: naar han har naaet Hojdepunktet af Kundskab, Visdom og Magt, er det ved det Punkt, han begynder at gaa tilbage; hans naturlige Evner vil begynde at tabe sig, og saaledes vil han vedblive at aftage, indtil hans Kundskab tabes i Forglemselsens Kaos. Naar vi tænker fornuftigt, er dette den Slutning, vi kommer til, dersom det er muligt at sætte en Grænse for Livets Fortsættelse og Erhvervelsen af Kundskab.

Paa Grund af den menneskelige Naturs Svaghed maa den opløses til Stov. Men under alle Omvæltninger og Omskiftelser, der finder Sted i Menneskenes Tilværelse i den evige Verden, hvori de bor, findes der hverken Princip, Magt, Visdom, Kundskab, Liv, Stilling eller hvad man nu kan forestille sig, som er stillestaaende, de maa enten foroges eller formindskes. For mig er Liv det samme som Tilvækst, Dod det modsatte. Naar vore Medskabninger dor, er det da den Dod, vi taler om? De Begreber, vi har om den, har vi faaet formedelst falske Traditioner. Doden er ikke det, vi i Almindelighed tror, den er. Tilsyneladende odelægger den, kaster ud af Tilværelsen og efterlader et tomt Rum; men der findes ikke en saadan Dod. Dod er i Virkeligheden Oplosning og Formindskning — Liv, Formering.

Meget er skrevet i Biblen og andre af Guds Aabenbaringer, og meget er blevet talt baade offentlig og privat om dette Emne. Liv og Dod er i Verden, og alle er mere eller mindre bekendt dermed. Vi lever, vi dor, vi er, vi er ikke, er Talemaader, som enhver mere eller mindre betjener sig af. Hvoraf kommer det? Fordi alle Skabninger er i Virksomhed og er kommet ind i Tilværelsen og kommet ud af den, som man siger; men andre Ord vilde bedre betegne denne Virksomhed,

nemlig *dannes, vokse og foroges*; derefter begynder det at gaa i den modsatte Retning: at *aftage, opløses og vende tilbage* til de oprindelige Elementer. Dette forstaaer vi tildels. At vælge den i Evangeliet betegnede Vej er at vandre den Vej, der fører til evigt Liv, til evig Tilvækst. Det er at vandre paa en saadan Maade, at vi *aldrig* taber, hvad vi har erhvervet eller opnaaet, men vedbliver at sanke, samle, foroge og formere evindeligt.

At vælge Liv er at vælge saadanne Principper, der kan lede os til en evig Tilvækst, og intet uden dette vil kunne skænke de Trofaste Liv i Opstandelsen. De, som vælger Død, vælger den Vej, der fører dem til deres Organisations Oplosning.

Hvad angaar Ordet »tilintetgøre«, saaledes som man sædvanligvis forstaaer det, da findes der ikke noget saadant Princip, som at sætte en Ting, der eksisterer, ud af Tilværelsen paa den Maade, at den ikke eksisterer i nogen som helst Form eller Skikkelse. Det vilde være det samme som at sige, at »uendelig«, der er ensbetydende med Ordet evig, har baade Begyndelse og Ende. Evigheden kan ikke udmaales. Dette har man forstaaet fra de første Dage. Dette lærtes af Jesus og hans Apostle, som forstod Evighedens sande Principper. Som Folge af nogle Udtryk, hvoraf Guds Tjenere forstum betjente sig, har nogle faaet fejlagtige Begreber om Evigheden. Man har f. Eks. kunnet høre nogen forkynde, at Folk skal komme i Helvede og blive der evindeligt. Saadanne Personer ved ikke mere hvad Evighed vil sige og er ikke mere i Stand til at lære andre om dette Emne, end et lille Barn. De taler om, at visse Mennesker skal gaa til Helvede, »hvor Ilden ikke udslukkes«, og bo der. Hvor længe? Jeg vil svare: saa længe de fortjener det.

Hele Hensigten med vor Tilværelse er, at vi skal leve, vokse, foroges, samle omkring os og udbrede os evindeligt. Om alle Verdens Matematikere i Forening vil bestræbe sig for at udregne eller udmaale Evigheden, og om de talte til

saa mange Millioner Aar, som de har Benævnelse paa deres Chifre, vilde de dog være lige saa uvidende om Evigheden, som da de begyndte. Alt, hvad Menneskene kender af Evigheden, enten de er Lærde eller Ulærde, er kun en lille Del deraf, kaldet »Tiden«. Kan Evigheden begrænses? Hvis den kan, maa der ogsaa være en Ende paa al Kundskab, Visdom, Magt og Herlighed — alt vilde synke i evig Tilintetgørelse.

Ønsker I at foroges og vedblive dermed? Ønsker I at komme i Besiddelse af Riger og Troner, Fyrstendommer og Magter, at vokse i Forstand, Visdom, Kundskab, Magt og Herlighed evindeligt? Ja, er det naturlige Svar, enhver vil give, hvis Hjerte er blevet opildnet af Guds Aand. Og naar vi har levet og samlet omkring os flere Riger og Verdener, end det er muligt for en Dodeligs Sind at fatte, (tænk engang herover, og hvorledes det begyndte ligesom et Sennepskorn i Jorden), da kan jeg sige, vil vi kunne begribe den første Begyndelse til Evighedens Morgendæmring, hvilket Udtryk jeg benytter for at tydeliggøre min Tanke om Evighedens Varighed, uden i mindste Maade at mene, at det kan tjene til Maal for samme.

Naar vi længe nok har efterlevet saadanne Principper, som er varige, som er skikkede til at forskaffe os evigt Liv, som kan foje Riger til Riger, Magt til Magt, Troner til Troner, Herredomme til Herredomme og Kroner til Kroner — naar vi har levet saa længe efter dem, at vi kan se den *mindste* Hellige, som muligvis kan kaldes saa, i Besiddelse af flere Solsystemer, som dette, end nogen Dodelig kan tælle, end der er Stjerner paa vor Himmels Firmament, end Sand paa Havets Bred, — da vil vi kunne danne os et svagt Begreb om Evigheden.

Maa Herren velsigne Eder, Amen.

ELEMENTERNE ER EVIGE.

Ved Ældste PARLEY P. PRATT.

(Sluttet fra Side 223.)

Lad os nu spørge, hvad var Forskellen mellem Jesu Kristi dødelige Legeme og hans opstandne Legeme? De er begge samme Kod, samme Ben, samme Ledemod, samme Sener, samme Hud, samme Haar, samme Billede eller fysiske Ansigtstræk og samme Elementer eller Stoffer, men det første levendegøres paa det naturlige Livs Principper nemlig ved Blodet, og det sidste udelukkende ved Aanden og ikke ved Blodet, og er derfor ikke Doden underkastet, men lever bestandig. Med dette herlige Legeme opsteg han til Faderen, og med dette herlige Legeme vil han atter komme til Jorden for at regere med sit Folk. Denne Opfattelse af Opstandelsen bevises ved Enok og Elias, der aldrig smagte Doden, men blev øjeblikkelig forandrede fra Dødelige til Udødelige og blev optaget til Himlen, baade Legeme og Aand. Denne Forandring paa deres fysiske System var svarende til og ensbetydende med Doden og Opstandelsen. Det var det samme, som om de havde slumret i Graven for Aar tusinder og derefter blevet oprejst og gengivet evigt Liv.

Lad os da opgive at give vrang Lærdomme om Doden og Graven til den opvoksende Slægt og indskrænke os udelukkende til det evige Livs Forkyndelse. Hvilken herlig Kundskabens Mark ligger nu ikke for os, endnu kun lidet undersøgt. Hvilket ubegrænset Rum for Forskning og Overvejelse aabner sig ikke for vort forbavsede Blik! Hvilket et rigt aandeligt Festmaal tid udbredes indbydende for vor Appetit, kaldende til livlig Virksomhed enhver af Sjælens Evner og Kræfter og givende Rum for alle Sjælens store og forædlende Drifter. Kærlighed, Glæde, Haab, Ærgerrighed og Tro og alle det menneskelige Sinds dydige Følelser og Principper kunde her vokse og udvikles og blomstre, uhæmmede af smertelige Forudfølelser og Frygt. Her kan det ungdommelige Sind ud-

vikle dets største Virkekraft og ustandset af Tid og Forgængelighed, smage Evighedens uvisnelige og uforgængelige Sodme.

Denne Undervisningsmetode, fulgt af Aandens Overbevisning og Kraft, vil tjene til at svække Lastens Tilløkkelser og vil opmuntre Sindet til Udovelse af Dyd og Religion, og vil oplive og paavirke Mennesket i alle Livets Pligter. Den vil bortfjerne Frygt og Rædsel for Doden. Den vil læge de brudte Hjerter og bringe Trøst til de Sorgende. Den vil sætte Menneskene i Stand til med Taalmodighed og Sjælsstyrke at udholde alle de mangfoldige Bekymringer, Sygdom og Sorger, som de er underkastet i dette kortvarige Liv. Den vil næsten banlyse de fordærlige Folger af Frygt og Angst og Melankoli fra Jorden, og saaledes give ny Glæde og Energi til alle Samfundets mangfoldige Afdelinger. Morkets og Overtroens Tid er nu allerede langt henrunden. Sandheden, genoplivet i dens oprindelige Simpelhed og Renhed, belyser lig Horisontens Stjerne Gryet af hin straalende Morgen, da Guds Kundskab skal skjule Jorden, ligesom Vandene skjuler Havets Bund. Hvor berettiget kan da ikke den opvoksende Slægt skue fremad med et vel begrundet Haab, at de og deres Born maa høre til det usigelige lykkelige Tal, der vil leve og blive optaget for at møde Herren og, lig Enok og Elias, undgaa Oplosningens Kvaler og den lange Fængsling i Graven. Eller med en endnu større Vished kan de haabe, at om de end skal slumre i Stovet, vil det kun være kortvarigt, og de vil igen opstaa for at nyde Livets Glæder for bestandig. Forældre, elsker I Eders Born? Bedrover det Eder at se deres livlose Legeme nedlagt i Graven, og som det synes, for bestandig tabt for Eders Samfund? Born, er I nogensinde blevet kaldet til at byde Eders elskede, ærværdige Forældre det sidste Farvel og begræde dem i hjerteknugende Sorg, medens deres Legemer nedlagdes i den kolde og tavse Grav, og I staar som Forældrelose ladt tilbage i den mørke Verden? Ægtemænd og Hustruer, elsker I Eders Ledsagere og onsker ofte, at I begge

maatte leve i Legemet for bestandig og glæde Eder i hindens Selskab uden at undergaa en smertefuld Adskillelse ved Døden? Vær da aarvaagen og omhyggelig for at sikre Eder Del i den første Opstandelse, at I og Eders Venner kan leve og regere med Kristus paa Jorden i et Tusind Aar.

Forældre og Born, Mænd og Hustruer, Brødre og Søstre, har disse Tanker nogensinde trængt dybt i Eders Hjerter i Sorgens Time og tjent til at troste, husvæle og opholde Eders nedbojede Sjæl i den dybeste Kammers Stund? Eller har I forestillet Eder en eller anden aandelig Tilværelse udenfor Grænserne af Tid og Rum, en eller anden Skygge uden Virkelighed, eller Fevælden langt fra Jorden, vort Hjem, og fjernt fra alt Samfund og alle de inderlige Forbindelser og Følelser, som udfyldte Eders Tilværelse her, og i hvilke alle Livets Glæder indeholdtes? Intet Under da, at saadanne skal klynge sig til Livet og se hen til Døden med Rædsel og Fortvivlelse; intet Under, at saadanne skal føle uudholdelig og overvældende Sorg ved Tabet af deres Venner; thi hvo kan udholde Tanken om evig Adskillelse fra disse elskelige Samvær og Omgivelser, hvortil de har været vant fra deres tidligste Barndom? Hvor kan de udholde at blive revet fra dem, de elsker højere end Livet, og at faa alle Kærlighedens omme Baand, der vinder sig om Hjertet med gensidig Sympati, overskaaret og brudt for bestandig?

Lad os da bestræbe os for at inspirere deres Sind, der er stillet under vor Omsorg og Vejledning, med en urokkelig Tro paa og levende Opfattelse af denne den vigtigste af alle Genstande, Legemets Opstandelse og evigt Liv, og saaledes opmuntre dem med den største af alle Tilskyndelser til et retfærdigt Levnet, et saadant som vil sikre dem Del i den første Opstandelse og en frydefuld Udødelighed i Samfund med den genløste Skare, der er klædt i de uplettede, snehvide Kjortler, og som vil regere med Forløseren.

Vi har vist, at Jorden selv og alle dens Frembringelser blev meget paavirkede ved Faldet og ved Menneskenes Børns

Synder, at Forsoningen ved Jesus Kristus var ikke alene for Menneskene, men ogsaa for Jorden og dens Fylde; at alle Ting blev forlost fra Faldet og sluttelig vil blive genoprejt fra alle dets skrækkelige Folger og blive genfødt, helliggjort og fornyet efter den første Skabelses Mønster og erholde den samme Skønhed, Herlighed, Fortrinlighed og Fuldkommenhed, som de havde i Begyndelsen. Men det er klart, at denne Genoprejsning ikke fandt Sted ved Messias's første Komme, og at den ikke er sket siden; derfor er den endnu fremtidig og maa opfyldes paa en fastsat Tid, der er bestemt ved uendelig Visdom. Denne fastsatte Tid kaldes i Skrifterne »Genoprettelsens Tid af alle Ting, hvilke Gud har talt ved sine hellige Profeters Mund siden Verdens Begyndelse«.

Denne Genoprettelse vil blive fuldbyrdet ved intet mindre end et andet Komme af Messias. Han maa atter nedstige fra Himlen paa samme Maade, som han opsteg. Dette Messias's andet Komme og de store Begivenheder, forbundet dermed, er et Tema, hvorved alle Profeterne og Apostlene har dvælet mere i deres Skrifter end ved noget andet. Dersom jeg vilde citere Beviser derpaa, kunde jeg begynde med Enok, den syvende fra Adam, der udraaber: »Se, Herren kommer med sine Tusinder af Hellige« etc., og slutte med Jesu Kristi Aabenbaring til sin Tjener Johannes: »Se, han kommer med Skyerne, og hvert Øje skal se ham, ogsaa de, som gennemstak ham, og alle Jordens Slægter skal hyle for ham.« Denne Messias's anden Tilbagekomst var Jobs Trost i hans haarde Prøvelse; han kunde lofte sit Øje fra Sæk og Aske og udraabe: »Jeg véd, at min Forløser lever, og at han vil staa paa Jorden paa den yderste Dag, og om end Örme skulde fortære dette Legeme, skal jeg dog i Kodet se Gud« etc. Dette var Davids Trost i Fangenskab. Han sagde: »Jeg saa i Nattesynet og se, en, lig Menneskenes Son, kom med Himlens Skyer.« Den samme Genstand inspirerede ofte Esajas og David til Henrykkelse i Beundring og Fryd, og bragte dem til at frembringe deres skønneste Kvad, deres mest ophøjede Frembrin-

gelsers af poetisk Inspiration, og den samme Genstand synes indvævet i næsten hver Side i det Nye Testamentes Skrifter. Den udgjorde et Centrum, et Midtpunkt, hvorpaa alle de forudoms Dages Helliges Glæder, Haab, Trøst og Forventning hvilede. I Lænker eller Fængsel, i Trængsler og Forfølgelser, i Tortur eller Flammer kunde de skue hen til Herrens Komme med frydefuld Forventning om en Opstandelse og Belønning.

Det er Messias's herlige Komme og den store dermed forbundne Genoprettelse, der bestandig udgjorde Jødernes Haab, paa dette ene Punkt hviler hin længe adspredte Nations Skæbne, deres endelige Gengivelse af Guds Naade, af deres Fædres Land og deres elskede Stad Jerusalem.

Denne Tilkommelse er, hvad Paulus hentyder til i Brevet til Romerne, hvor han skriver: »Som der staar skrevet, af Zion skal der komme en Befrier, som skal afvende Ugudelighed fra Jakob.« Denne anden Tilkommelse er, hvad Petrus mente, da han sagde til Joderne: »Han skal sende Eder den Eder forud forkyndte Jesum Kristus, hvilken det bør at indtage Himlene, indtil alle Tings Fuldkommelsestid, hvorom Gud har talt ved sine hellige Profeters Mund fra de ældste Dage.« Apost. Gern. 3. Kapt. Det synes altsaa, at Jesus Kristus skal komme igen ved Fuldkommelsens eller Genoprettelsens Tid, til hvilken Tid en Basun skal lyde, ved hvilken Lyd de Helliges Grave vil blive aabnede, og de vil opstaa fra de Døde og blive optaget tilligemed de, som lever og er blevet tilbage, for at møde Herren i Luften. I Mellemtiden vil Jorden blive skrækkelig rystet, Bjergene vil synke, Dalene hæve sig, og de ujævne Steder gores lige, en Ild vil gaa over Jordens Overflade og fortære de Hovmodige og Ugudelige, ligesom Sodom og Gomorras Stæder tilintetgjordes i Abrahams Dage, og efter at Jorden saaledes er rensed med Ild fra alle dens ugudelige Beboere, ligesom en Gang tidligere ved Vand, og efter at disse mægtige Rystelser har gengivet den dens oprindelige Skikkelse og Overflade, bliver den et passende Opholdssted for Jesus Kristus og hans Hellige. Joderne

skuer deres længe, længe forventede Messias og kommer til Kundskab om, at han er den Jesus, som deres Fædre korsfæstede; de bliver rensed fra deres Synder formedelst hans dyrebare Blod; deres hellige Stad Jerusalem bliver et i Sandhed helligt Sted og et Regeringssæde, hvor Messias's Tabernakel og Trone vil være, og hvortil de tiloversblevne Nationer vil begive sig Aar efter Aar fra alle tilstodende Lande for at tilbede Kongen, Hærskarernes Herre, og holde Lovsalsfesten, og saaledes vil der være én Herre, og han vil være Konge over den ganske Jord. »Salige er de Sagtmodige, thi de skal arve Jorden.« Denne Forjættelse, givet af Frelseren i hans Bjergprædiken, vil da blive opfyldt. (Se ligeledes den 37te Salme og Ezekiel 37. Kapt.). De Forbandelser, som kom over Jorden formedelst Synden, vil da blive borttaget. Den vil ikke længer frembringe Torne og Tidsler, men dens Frembringelser vil være ligesom for Faldet. De øde Ørkener vil blive frugtbare, det tørre Land vil have Vandkilder i Overflodighed, Menneskene vil da plante Haver og æde deres Frugt, de vil plante Vingaarde og nyde deres Vin, de vil bygge Huse og Stæder og bebo dem, og Herrens Udvalgte vil længe glæde sig ved deres Hænders Arbejde. Hele Jorden vil da have Hvile under én Hersker. Sværd vil blive gjort til Plovjern og Spyd til Haveknive, og Folkene skal ikke ydermere lære at føre Krig. Selv Markens og Skovens vilde Dyr vil miste deres Blodtørst, og deres Fjendskab vil ophøre. Loven vil æde Urter i Stedet for at jage efter Kod, og hele Dyreskabningen vil være fuldkommen harmløs ligesom i Begyndelsen, medens fuldstændig Fred vil være over Jorden, ligesom Vandene skjuler Havets Bund; medens alle de fordums Profeter, Apostle, Hellige og Martyrer, tilligemed alle vore Venner, som paa Jorden er sovede hen i Jesus, vil være paa Jorden med deres herliggjorte, udødelige Legemer, de vil synge Sejrssangen og prise den store Messias, som regerer i sit Folks Midte. O Læser, dette er den første Opstandelse! Salig og hellig er den, som har Del i den første Opstandelse. O Læser, dette er Skabelsens

store Sabbath, de Tusinde Aar for Hvile og Fred, det længe forventede Millennium. Vil Du da leve i Kodet og have Del deri? Vil Du da atter nyde Dine Venners Samfund, der var Dit Hjerte nær og kær i dette Liv? Vil Du arve Jordan og for bestandig være fri for Graven? Husk — husk, at Sagtmodighed og et helligt Liv er Betingelserne. At det er ene de Hellige, som besidder Riget og Rigernes Storhed under al Himlen. I denne Skabelsens herlige Sabbath vil Jordan og dens Indbyggere i Tusinde Aar hvile fra Smerter, Veer og Sorger, som de har undergaaet i de seks Tusinde Aar af Moje, Besvær og Lidelser.

Efter at dette Tusind Aar er endt, vil den sidste Opstandelse snart komme tilligemed Dommens Dag. Disse store Begivenheder vil blive fremfort ved Lyden af den sidste Basun, der vil kalde de Ugudelige frem af deres lange Fangenskab i Graven, og de vil blive domt ifølge deres Gerninger og vil gaa fra Herrens Nærværelse til det Sted, der er bestemt for dem. Da vil Himlene og Jordan undergaa en sidste Forandring. De dor og opstaar igen fra de Døde, med andre Ord, Elementerne forandres fra deres evige Tilstand, idet de bliver forædlede, lutrede og bragt til den højeste Tilstand af Fuldkommenhed, som det er muligt for dem at modtage.

Efter at Jordan saaledes er blevet fornyet og herliggjort, er der intet mere at forandre, den vil da bevæge sig i sine evige Omdrejninger iblandt Universets utallige Systemer, iklædt en celestial Herlighed og beboet af udodelige og celestiale Væsener, som er blevet forlost fra Synden og oprejst fra de Døde formedelst Jesu Kristi Blod og hans Opstandelses Kraft, og de er ifort hvide Kjortler med Herlighedens Krone paa deres Hoved, idet de er Guds og Lammets Konger og Præster, med hvilke de regerer paa Jordan i al Evighed, thi der vil være den hellige Stad, det nye Jerusalem, Pladsen for Guds Trone, og hans Paulun vil være iblandt Menneskene, og han vil bo hos dem og være deres Gud, og han vil borttorre hver Taare af deres Øjne, og Doden skal ikke være

mere, ej heller Sorg, ej heller Klage, ej heller skal der være Smerte mere, thi den gamle Tingenes Orden er ikke mere, og alle Ting vil være blevet nye.

Dersom Menneskene ønsker en Himmel udenfor Rummets Grænser, kun beboet af Aander, dersom de ønsker for bestandig at være fri for Jorden og borte fra deres Legemer og deres hjemlige Klode, da kommer det til at annamme Alkoranens Lærdomme eller nogle af den hedenske Mythologis Fabler, hvor Sindet svæver omkring, uden Vejledning af Fornuften, i Indbildningens vide romantiske Mark og bortglemmer sig selv fra alle Tilværelsens Virkeligheder, i et Skyggernes Land, en Drommenes Verden, hvorfra det kun vil vaagne i Skuffelse ved den sidste Basuns Lyd, og omsider se sig nødsaget til at erkende, at Evigheden saavel som Tiden optages af Virkeligheder og af Væsener af saavel legemlig som aandelig Tilværelse, thi de inspirerede Skribenter stemmer alle overens om, at Jorden er bestemt til at være de Helliges evige Arvelod. Den hellige Bog begynder og slutter med et Paradis paa Jorden. Moses indfører os i en Skønhedens, Herlighedens og Fuldkommenhedens Verden i Begyndelsen. Og Johannes slutter Bogen med, at Mennesket kommer i Besiddelse af en evig Bolig i sit udodelige Legeme i den hellige Stad og paa netop den Klode, der gav ham Fødsel.

Rolighedens Tider er den farligste Forfølgelse for de Kristne. *Origenes.*

Arbejde er en herlig Modgift mod Syndens Smitte. Det er Fader til mange Dyder ligesom Lediggang til alle Laster. *Baustain.*

Den, som ikke altid kan være en Helt, kan i det mindste være en *Mand*. *Goethe.*

DIGTE.

Dejligt er Livet, Sündhedens Blommer,
 rodme paa Kinder i fagreste Vaar,
 snart dog om Høsten Stormene kommer,
 Vinterens Kulde Hjerterne naar.

Fagert er Haabet, Sindet at kvæge,
 flyder Oplysningens klareste Væld,
 Tvivlen er farlig, den kan kun læge
 Troen og Kærligheds mægtige Elv.
E—h.

Det bodes der for i lange Aar,
 som kun var en stakket Glæde.
 Det smiler man frem i en flygtig Stund,
 man bort kan i Aar ej græde.

J. P. Jacobsen.

Loven at vide er Gud at kende,
 ogsaa hans Værker er Del af ham selv;
 viden om Jord har aldrig da Ende,
 evige er de som blaanende Hvælv.

Hav Sky for Synden, frygt Din Gud, Din Tunge hold i Tømme,
 at Du Dit hele Levned ud hans Navn maa ret berømme.

INDHOLD:

Templet i Arizona.....	229	Elementerne er evige.....	236
Liv og Død.....	232	Digte.....	244

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).